

JUSTINAS MARCINKEVIČIUS

1930–2011

*Užmik, apdulkėjusi pakeleje vakaro žole,
kad susapnuotum praeivių žingsnius – ir sunkius, ir lengvus,
kad vėl suskambėtų balsai, priartėtų, užgestų nutolę,
kad lyg Dievo alsavimas pažadintų rytmečio dvelksmas gaivus.*

*Sutrypta ir apskainiota žalioji žemės žvakele:
iš ko tu gyva, amžinoji, iš ko tu kas rytą kelies?
Kaip man gelia tave, kad žinotum, kaip tave gelia!
Pasistiebk, jeigu netiki, ir praeinančiam kojas paliesk.*

*Kad pajusčiau pasaulį: kaip indą dvasiai supilti,
kaip sparną, kuris skaudėdamas nešasi pats save,
į dangų netilpdamas, bet lengvai įgrimzdamas smiltin.
Ak, paliesk mane, žole, sulaikyk arba amžinai nusivesk.*

1998